

Νεκταριος Βεργος

«Σκέψεις ενός μαθητή»

«Προσφυγες»... Μια λέξη που, πιο παλιά, τη συναντούσαμε στα βιβλία της ιστορίας και μας την έζηγούσαν οι δασκάλοι και οι γονείς. Τώρα πιο δεν είναι απαραίτητο αυτό. Σήμερα μ' αυτή τη λέξη καθημερινά. Ακόμα όμως δεν μπορώ να την κατανοήσω πλήρως. κυρίως, όταν αφορά στα παιδιά. Προσφυγες, τα παιδιά της ηλικίας μου ή και μεγαλύτερα, τη στιγμή που έπρεπε να απευθυνόταν στο σχολείο, να σχεδιάζου το μέλλον τους; Προσφυγες, τα μικρότερα σε ηλικία παιδιά που το μέλλον τους δε έπρεπε να είναι το παιχνίδι και η ξεστασία, η ασφάλεια της οικογένειας; Προσφυγες ακόμα και τα βρέφη που τώρα χυμώσουν τη ζωή; Πως εζηγούνται όλα αυτά; Οι μεγάλοι μας πένε συνεχώς ότι τα παιδιά είναι το μέλλον της ανθρωπότητας και πρέπει να επενδύουμε σ' αυτά. Πως γίνεται παρά αυτά τα λόγια πόρα; Αυτό να σας πω την αλήθεια, δεν το ξέρω. Αυτό που ξέρω όμως, είναι ότι, όπως στην ανθρωπότητα μας, διακρίνω μάλιστα από ανθρώπινα και πρέπει να το δείξουμε σε όλους, για να φανούμε αντίστοιχο του πολιτισμού και της ιστορίας μας!

Ένας μαθητής της Β' γυμνασίου